

מילים מילים

"עכשיו אני יודעת שזו פחדנות, שאין לאדם זכות לחשוב בחייו רק על שירה; זה קסם, אבל קסם אנוכי לחלוטין" (הלן בר)

[הרשמה לניוזלטר](#)
[צח קשר](#)
[נוש חכם](#)
[הסכם שמש](#)
[פרייקטים](#)
[סמלים וסמכות](#)
[הגות חברתית](#)
[אם תרצו – הגות חברתית](#)
[מחר סביבה](#)
[מחר תרבות](#)
[מחר תורה](#)
[כתבו עליו](#)
[אחות](#)

[מדור תרבות](#)
[מדור חברה](#)
[מדור סביבה](#)
[פרייקטים](#)



מה לחפש...

Author



אסתי סנל

כיתבו אלי

קוראת, מקשיבה, מתבוננת. כותבת קצת. מוחקת הרבה.

ארטיסטרית בפרסום, כותבת ספרות. עורכת. מרצה. מעצבת.

מכורה ללא תקנה וללא אפשרות גמילה לספרות ולאמנות. משיכה להאמין שאני ואתה נשנה את העולם.

"מילים מילים" עוסק בספרות בפרט, ובתרבות בכלל.

למתעניינים בפוליטיקה וחברה: טור פוליטי שלי שמתעסק בנושאי בחירות, חקיקה, משילות ועוד, אפשר למצוא ב"סלונה"

ולכובע השני שלי שבנוגד למה שנהוג לחשוב לא חייב להיות התייחסות מתרבות << קונספטיבים - פרסום חברתי-תרבותי



להרשמה לניוזלטר לחצו כאן

גלעד נרקיס משרד עורכי דין

narkis-law.com

תביעות כנגד בנקים מחבר סדרת הספרים בתחום הבנקאות

1

מגש של כסף או פרובוקציה?

26 תגובות 18:00 27/1/12

מה זאת אמנות? היא צריכה לשרת מטרה? האם יש לה תפקיד, ואם כן האם הוא חברתי או אולי מחאתי?

שאלות שחוזרות ונשנות שוב ושוב. תשובות מוחלטות כמובן שאין. למרות שהמון סימני קריאה מוצבים בוויכוחים האלו. ויכוחים שניצתים כל פעם במלוא עוזם למרות היחס המבזה של הרשויות והציבור אל התרבות והיצירה בארץ.

אני אישית לא מאמינה ב"אמנות קונספטואלית". או שזו אמנות או שזה קונספטואלי. אמנות פוליטית היא בכלל אוקסימורון לטעמי. אם יש לה צורך להשיג משהו אזי היא לא אמנות, היא פמפלט פוליטי או קמפיין או מה שזה לא יהיה. כי אמנות (art) קיימת למען עצמה. אמנות שנוצרת כדי לשרת מטרות מסוימות היא אמנות שימושית. או במילה אחרת – אמנות. (craft)

אמנם בדרך כלל היא נובעת ממצוקה של היוצר, אבל מטרתה אינה לתקן עוללות או למחות, אם כי לא פעם התוצאה היא זעקה גדולה.

ובכל זאת כשראיתי את התגובות של הצופים במשכן לאמנות בעין חרוד על המיציג של נועם אדרי שעלה שם ביום שישי ה-31.12.11, חזרתי לתהות בעצמי – האם זו אמנות? ואם זו לא אמנות – מה זה בכלל?

המיציג המדובר, שעלה כאמור בערב השנה האזרחית במוזיאון עין חרוד היה אירוע חד פעמי, כמו פרח הקקטוס הוא חי לילה אחד, ובעצם אפילו לא לילה. שעה. אבל למרות שבכך הוא בעצם קורא תגר על האמירה "אמנות חיה לנצח", נראה שהוא יכבב (לטוב או לרע) בזכרונם של הצופים (שמרצונם או שלא מרצונם הפכו לחלק ממנו).



צילום: רעות קרש

מאמרים אחרים פופולאריים החדש

פאוזי קוזאר למרות הכל

12:33 14/2/14

חנות "שלנו" מח נחמדה את
22:15 27/1/14

סלקו את השמאלני המסוכן
19:23 25/1/14

כשחשמאל מדבר עם עצמו
20:13 14/12/13

רשות השידור – כל חרוך לחפרטה
11:28 16/11/13

לא חריתי אלא שירים (100 לחולדת לאת גולדברג)
18:52 28/5/11

חוף נחשולים – אנטומיה של הפרטה
13:20 16/9/11

אלן גינזברג במרסת "האח המדול"
23:34 6/1/12

תפילה
22:32 3/1/09

ואם-ישאל ספללך בני. נשמתך אנט?
7:59 18/1/09

מחלקת מנויים שלום

הרשמה

נבחר **mako**
50 הבולגים הטובים בישראל



אולי טעית?

&

האם השימוש במושג "מגש הכסף" והחיבור של המחיר (דם) למחזור של האשה נועד לזעזע את הצופים ולגרום להם אי נוחות קשה, בבחינת צלם בהיכל או שזו אמירה אמנותית חתרנית שמקומה יזכר בהיכלי השן של האמנות לדור דור?

הסוערים ביותר

אין תרבות כשיש כובש

אני, אסתי סגל, לא נאמנה

למה עכשיו

אמיל, אתה ממשיך ללכת בלילה ירושלמי קר

חיפשותי מקום בו אודה יחידה. לא רציתי לפגוע באף אחד



צילום: רעות קרש



צילום: גיא ברקן

אין ספק שהצילומים והוידאו מעבירים איכות אסתטית גבוהה. אבל מה לגבי האמירה? האם זו פרובוקציה לשמה? האם יש אמת בתגובה לסרטון הזה (על הקיר שלי בפייסבוק) – להעביר לרמת חובב (כלומר זה זבל)? ותראו את ההבעה על פניו של גדעון אפרת

תגובות אחרונות

WinstonNuri על המלחמה המלוכלכת – בספרדית זה נשמע טוב יותר
SamuelZelp על המלחמה המלוכלכת – בספרדית זה נשמע טוב יותר
WinstonNuri על המלחמה המלוכלכת – בספרדית זה נשמע טוב יותר
WinstonNuri על המלחמה המלוכלכת – בספרדית זה נשמע טוב יותר
WinstonNuri על למה עכשיו
WinstonNuri על ההפתעה האיראנית



Hasbara



השכל הישר מהווה סכנה חמורה לחברה

ביקורת ספרים שלי (גלובס)

ארוחת בוקר בטיפנים – טרונון קפיטה
אשה בורחת מכשוורה – דויד גרוסמן
בדם קר – טרונון קפיטה
בחול – אגור שיף
ברנר – אניטה שפירא
האמיתית – שאנדור מראי
הטיגריס הלבן – ארבינאד אדיגה
הילדה השקטה – פטר הוג
המאהבת של ברכת – ז'ק פייר אמט
המשרד למקרים מיוחדים – נתן אנגלנדר
הרבה צרות היו לו עם המלחמות – וולפגאנג בורכרט
חלון פנורמי – ריצ'רד ייסס
חמניות עיוורות – אלברטו מנדס
כוכב רחוק – רוברטו בולניו
כתב העת "אודיסיאה"
כתב העת "אורות"
לפני המקום – חיים באר
מוטי – אסף שור



צילום: עומר בן צבי

דודו פלמה היה באירוע, חזר נרגש וזה מה שהוא אומר על הדברים:

זאת צואתי זאת כפרתי. נעם אדרי. מגש הכסף. מעולם לא נפגשנו. אבל נכחתי בפתיחה 'למגש הכסף' במשכן לאמנות בעין חרוד לביל שישני צונן. אין לי ספק שפתיחה כזאת עוד לא התרששה במשכן. לגבי חלק מהאנשים שנכחו בפתיחה זה היה צלם בהיכל. העבודה של נעם משדרת מסרים שאמורים לדלג מעל לאינטלקט (ולכל מה שאנו יודעים וחושבים על מה זה אמנות) ולהתחבר למקומות שבהם מקבלים את המסרים באמצעות תופי טמטם. משהו מאוד רגשי וקורא תיגר על מסגרות תרבותיות מהוגנות הכופות את האישה בתוך הפרשנות האסורות והטמאות, ומרחיקות אותה, מסתירות אותה מעין הציבור.



האמת של נעם מורכבת מסך כל הפרטים המצטרפים לאמירה ברורה וחודרת. הילדות המוחאות כף במשחק ילדתי (שעוד מעט יעבור דוד חרדי וירקק עליהן בסלידה), הצרחות, הנערות הזוחלות, היולדות והמפרישות את ה"הפרשות האלה של הנשים". הנשים "האלה" שתפקידן ברור מוגדר ונחרץ מלידה עד מוות. להתעבר, ללדת, לכבס, לגדל ילדים ולהסתר את הפרשות, להיות טמאות, להיות בלתי נראות ובלתי מפרעות.

להיות שם מעבר לקיר שהחברה ייעדה להן. עזרת הנשים של נעם אדרי- הכול מצטבר בתודעה ומתפוצץ שם לריסיסים כמו מטען צד תרבותי שמפוצץ לכל הרוחות כל מה שחשבת על הסדר הנכון של הדברים.

העבודה שלה כל כך מרסקת ומאיימת, עד שלא התפלאתי לגלות, כאשר עברתי בקהל, בין האנשים והנשים שהתגודדו די מבוהלים ולא מבינים, עד כמה לחלקם קשה היה כל כך להתחבר לעוצמה של המסרים.



היה בזה משהו כל כך מאיים על הסדר הטוב, עד שהיה ברור שלאנשים האלה, הנמלטים מוכי בהלה לעוינות ולחוסר התחברות, בעצם לא הייתה ברירה אחרת. אבל גם זה כבר היה צעד חשוב בערעור של הביטחון הכל-כך וודאי ב"סדר החברתי הטוב" המקיף אותנו מכל עבר כשהוא מגונן וכולא.

מזוהו של זיגמונד פרויד
מטעם 13
משתף הפעולה מבית לחם – מאט בינון ריס
נטוטה החסד – ג'נתן ליטל
ספר המילים – ג'ני ארפנבק
ספר הניגודים הגדול
ספרד – אנטוניו מוניוס מולינה
ספרד כספר העשור
על דעת עצמו – נורית גרץ
עשרים שנה ועוד יום – חורחה סמפרון
פרוות וינגראד
צל הימים – בוריס ויאן
קול צעירנו – רונית מטלון
קורותיו של שו סאן גואן סוחר דם יו הוא
קרוב רחוק – רותו מודן

כתבות שלי (גלובס)

"חברים": הסופרים היהודים המובילים בארה"ב
אדולפו אורטגה – ראיון
איאן מקיואן בתל אביב
אמנות או רחוב (על ז'אנר הגרפיטי)
אמנות בזמן מלחמה
אני בצד ההורג (עפרן זמורה, יורם רוז)
ארי דה לוקה – ראיון
אשה בורחת מכשורה – הדיבור מסביב לה
ברנר (ואף על פי כן)
ג'ון אפרייק איננו
דני בלוך – סוף הדרך
דניאל מורדינסקי – הצלם של הסופרים
הדו"ח של ברודק
המותגים שהיו ואינם
המכשף הסוציאליסט
הנהר הסודי
הסופרים מצביעים אובאמה
הספרייה לעובדים זרים
הפרטת המכינות הקדם אקדמיות
הקוד הקריאטיבי
הקרב על הבית 88FM
הרוזל פינטר עזב את הבמה
הרץ למרחקים אסורים – נג'ם ואלי הסופר העיראקי
ואלקירי
ובתפקיד הגיבור – המציאות
וישי זה העבר שלא עובר
ז'אנר הנובלות הגרפיות
ז'וזה סאראמגו למנוחות
חברות ספרים פרטיות
חרם ספרותי?
טייס קרב / מכתב לבן ערובה (סנט אקוופרי)
יום ויכרון אלטרנטיבי
יונה ולך
יחד נאבג ונאבא (שנה למותו של עלי מוהר)
יער נורווגי בירושלים
כתב מתוך המנגינה הפנימית – חיים סבתו
כל אנשי הממנה (על מצב שוק הספרים)
כמה משפיל להיות אדם (עשור למוותו של תנך לויז)

"זאת צואתי זאת כפרתי" יכול להתפרש גם כזאת צוואתי זאת כפרתי. איך אפשר בכלל שלא להתרשם מהעוצמה והאיכות של ההצהרה של נעם אדרי במשכן לאמנות בעין חרוך, שצרחת לאנשים בפרצוף "אני כאן! ואני שמה זין על הסדר הטוב!". העבודה של נעם נגעה בי בכל כך הרבה מקומות שעד היום אני לא מפסיק לשוחח איתה. אני חושב שאם בכלל אז רק ככה יכולה להיראות עבודת אמנות נשית במאה העשרים ואחת- צריחה ברברית פראית ומתריסה מעל גגות העולם- אני כאן כדי להישאר כמו שאני! בלי בושה ובלו הסתרה! זאת צואתי וזאת כפרתי!



צלום: עומר בן צבי

לקריאה נוספת:

תפוזינה מדממת / חנה בית הלחמי

אהבתי 14 ציוץ

מגש הכסף

אמנות פלסטית, יצירת מקור, נשים יוצרות, תערוכות / גלריות

לקחת את הנאורות ולהפוך אותה לאירוטיקה

זו הוצאת ספרים – זוכרים?

הוסיפי תגובה...	
<input checked="" type="checkbox"/> פרסמי גם בפייסבוק	
לפרסם Noam Edryc (שינוי) הגיבי	

ישום Plugin חברתי של פייסבוק

26 תגובות ל "מגש של כסף או פרובוקציה?"

ז'ניה 23:38 ב 23:38 27/1/12 **להגיב**

This was why people got so pissed off about art. Because you didn't eat it," and you didn't sleep on it, and you couldn't put it up your nose. a lot of people said things like "That's not art" when whatever they were talking about could clearly not have been anything else, except art
 Kelly Link, *Some Zombie Contingency Plans*
 (ציטוט)



שולמית דוידוביץ' 1:42 ב 1:42 28/1/12 **להגיב**

חבל שאיני מצליחה לראות חלק מהתצלומים. המיצב נראה לי מצחיק, משעשע, אירוני ובמידה מסוימת גם פרימיטיבי במתכוון(הכיתוב על הקיר הזכיר לי עבודות של גרשוני וגם הצבע)יותר מכל שיעשעו אותי תגובות האנשים. השאלה האם לעבודה יש מקום במוזיאון המיועד לאמנות פלאסטית ד' תמונה שהרי אנחנו במאה העשרים ואחת וכבר זמן רב המיצג / מיצב הינו חלק מהדיסציפלינה. לא אתיחס לגופה של היצירה כי לא הייתי שם וגם, עקרונית, איני מביעה דעה שיפוטית על עבודות של אמנים מתחום האמנות הפלאסטית אחרים (לדעתי זה לא אתיכי בבואי לדבר על היצירה של האחר אני מדברת/ מגנה על היצירה שלי) אלא במקרים שבהם הדבר מעורר בי חוויה מיוחדת ואז אני מדברת על הרגשות שלי והמחשבות תחת הרושם של המפגש עם היצירה או כאשר אני מתכתבת עתה.
 כאמור, אותי המופע שיעשע גם בגלל התגובות של אנשים שמחו על כך שמישהו שומט להם את הרצפה מתחת לרגליים שעומדות עדיין באמנות המאה התשע עשרה. המתבונן שהכיר עבודות נשים (וגברים), עבודות גוף, דם, אופ, פופ וכל מיני מופעים שהולידה אמנות המאה העשרים יכול היה להנות ממשחק האסוציאציות והאזכורים. אותי זה רק קצת לאולדמברג, קצת לגרשוני, לאמני גוף ועוד.



כתיבה וניהול
לא דיברנו עוד על תאוה
לאה גולדברג
מ-ת-ג-ע-ג-ע-י-ם (על בירווח תל אביב)
מאבק היוצרים
מאחורי הרעלה
מומלצים ליום כיפור
מוסקווה
מעל גלי הענר (הפיליליסט של גלגל"צ)
מרגרט טאווד ואמיטאב נוש בתל אביב
נאות קדומים
נטעמי ספר (אקולוגיה)
נעמי פרנקל לנגוחות
נערה עם קנקוע דרקון
סטיב ברודנר – הקמפיון העירום
עמוס אילון הלך לעולמו
עמוס קינו איננו
עשור לתנוך ליון
פסטיבל אבו גוש
פתיחת פסטיבל הסופרים הבינלאומי בירושלים
קול קורא לנודד – הביבה פדיה
קמפיינים בינלאומיים לעידוד הקריאה
קפה עם אדולפו אורטגה
קפה עם מייקל שייבון
קפה עם מייק אלבום
ראיון עם יו הוא (קורותיו של שו סאן גואן סותר דם)
רוצה להיות מיסיונר של שירה – רוני סומק
רפואה בין השורות
שדה שיפון לנצח? (לרגל מותו של סאלינגר)
שוק הספרים (13.7.08)
שערוריית העונה
תחנות התרבות של המעמדים לראשות הממשלה
תל אביב – ברלין
תשטוף את העפר מהענינים, אלפרד נובל

תוצרת הארץ

דוד טוטקובר
הגנשים – גנענונים לפולי
ותיריה הריפאי
חיים טופול
יאיר גרבוז
יודית רביץ
מאר שול
מוטי קירשנבאום
סדרת כתבות "תוצרת הארץ" (60 למדינה)
רנה שיינפלד

על מה מדברים כאן

אנור שיף אדום / אווה טים אדם ברוך איאן מקיואן אלדד יניב אם תרצו בית הפמישות גינת לונסקי גירוש ילדי עובדים זרים גלעד שליט דויד גרוסמן המחאה החרבתית המשמר החרבתי המשרד למקרים מיוחדים תינג מנקל וביום השלישי – משה אביגי **חוף נהשולים** חוק המסתננים חוק הספרים חורחה סמפיון חיים באר טוא מוחמד עלי טוני מוריסון טל בעצן טרומן קפטנה יואל סרנה וינה וולך יריד הספרים הבינלאומי בירושלים מות האדמו"ר **מחאת**

שולמית דוידוביץ'	1:48 ב 1:48 28/1/12	להגיב
לא תפסתי את העבודה כפמפלט פוליטי אלא כביטוי לחוויה נשית אישית של אישה צעירה והתמודדות עם שאלות ובחירות של נשים בימינו. <p>קצ למעטנות מבין נשות העולם עומדת זכות הבחירה אלא שרב אלה שהזכות זו עומדת להן בוחרות בדרך שהותוותה לנו מדורי דורות. כך קורה שנשים שיכולות לבחור אחרת בוחרות בתפקיד "ברור מוגדר ונחרץ מלידה עד מוות. להתעבר, ללדת, לכבס, לגדל ילדים ולהסתיר את הפרשות, להיות טמאות, להיות בלתי נראות ובלתי מפריעות." איני מבקרת את בחירתן אלא מצייתת זאת כדי שלא נשכח דבר זה בבואנו להתלונן על שאחרים לא " נותנים לנו " את זכויותינו. למיטב הבנתי המוגבלת, האדם אינו יצור רציונאלי.</p> <p>(ציטוט)</p>		



אסתי סגל	11:11 ב 11:11 28/1/12	להגיב
תודה שהבאת את התמונות והצלילים. איני מצליחה לראות חלק מהתצלומים. כתבתי תגובה במשראציע לאנשים שטענו שאין מקומה של העבודה במוזיאון המיועד למנות פלאסטית אציע לחפש את הערך מיצג . הארוע נראה לי משעשע ביותר		
(ציטוט)		



שולמית דוידוביץ'	1:54 ב 1:54 28/1/12	להגיב
אוי. שגיאות הדפסה והשמטות רבות ודווקא הגהתי את התגובה שלא נשמרה. אודה לך אם תמחקי את התגובה שלמעלה ותותירי את המתוקנת: <p>תודה שהבאת את התמונות והצלילים. לצעריי איני מצליחה לראות חלק מהתצלומים. כתבתי תגובה במשך יותר מחצי שעה אך היא לא נשמרה וכעת אני תשושה מכדי שאוכל לחזור עליה. לאנשים שטענו שאין מקומה של העבודה במוזיאון שלדעתם מיועד לאמנות פלאסטית על פי התפיסה של המאה ה - 19 אציע לחפש את הערך מיצג .</p> הארוע נראה לי משעשע ביותר.		
(ציטוט)		



שולמית דוידוביץ'	1:58 ב 1:58 28/1/12	להגיב
אם איני טועה גם דליה מנור , אוצרת מוזיאון הנגב שבבאר שבע, לקחה חלק בהרגעת המדממת השואגת, יחד עם גדעון אפרת. לי הם נראו משועשים. (בוידאו השני)		
(ציטוט)		



אסתי סגל	9:52 ב 9:52 28/1/12	להגיב
נכון, זו בהחלט דליה מנור שמאוד משועשעת שם בוידיאו מהתגובה של גדעון אפרת. היא נראית מתלהבת מהמיצג.		
(ציטוט)		



דודו מלמה	9:59 ב 9:59 28/1/12	להגיב
גדעון עפרת הסתובב כל הזמן כל כך קפוצ' תחת, עד שאין ספק שכמה דקות של תירגול בשיטת פאולה לשחרור השרירים הטבעיים הייתה מסייעת בידו לשחרר מעט את השרירים הקפוצים ולהתחיל להנות.		
(ציטוט)		



עדי בן יעקב	15:18 ב 15:18 28/1/12	להגיב
אפשר להמליץ לו על חזיון חולחלת - כטיפול ממוץ בטרם תערוכה....		
(ציטוט)		



חני ליבנה	12:46 ב 12:46 28/1/12	להגיב
זו אומנות במיטבה, והצער היחיד שלא הייתי שם וחוויתי, נכנס לבטן, התמונות ומה שדיד כתב, חזק מזעזע ומעורר תקווה, יש עוד יוצרים כאן בארץ הבינונייה		
(ציטוט)		



שולמית דוידוביץ'	12:55 ב 12:55 28/1/12	להגיב



האוהלים
 מישל וולבק מררנט אטווד מרטין איימיס מריו
 ורטאס יוסה ספר המילים - ג'ני ארפנבק ערוץ 8 פדריקו גרסיה
 לורקה פול אסטר פליטים פסטיבל הסופרים הבינלאומי בירושלים פרס
 ירושלים קורט וואלנדר רוני סומק רות בנדי **תיאטרון גשר**

מה שחיפשת ולא ידעת

בחירת חודש



תודה, אסתי. אני רואה. אני משתוממת לראות שהתגובה הנעלמת שלי הופיעה.
 (ציטוט)



שטן אסתר 14:02 ב 14:02 28/1/12 **להגיב**

אני מיזלדה עם הראשוניות, להשפירי, לחרמן, לפרוק כל עול, חברתי, יש לי הרגשה, שהעבודה לא מעובדת, ריגשית, רק הדחף לזעזע, להתרוקן, מהזבל הקיומי, מנהל את האומינית, חסר לי ערך מוסף, רגע קיומי, של, אני שמה זין, מישתלט על היצירתיות יש מעבר לאני שמנה זין שם כבר היינו, וגם נחזור אולי זאת התחלה או סוף של תהליך היתנקות
 (ציטוט)



שטן אסתר 14:05 ב 14:05 28/1/12 **להגיב**

החיבור בין ריפוי לאומנות, מעניין גם כשהוא בלתי ניסבל עובדה, בהצלחה
 (ציטוט)



צני 14:39 ב 14:39 28/1/12 **להגיב**

תודה, אסתי. הרבה בריאות ושמן זית הטוחו שם, בערב הזה. וזכרתי בערבי ההשבעה שערכנו אי-אז בפנימייה – הם הכילו הרבה מנתחי העשייה והקולות שמופיעים במיצג. וגם זכרתי [2] באותו זקוח, שקטע את שטף דברי הסניגוריה הריקה שחיברתי עבורו, קם על רגליו וזעק בפני בית המשפט, מילים שנראו כחצובים מאז ומתמיד על לוח ליבו – "את תכולת הבית פרצתי ורוקנתי, כמחאה על יצר הקניין האישי שהשתלט עלינו ומאיים להכריענו." איתרע מזלו של אותו פורץ-אידאולוגי; ביהמ"ש לא נמנה על חובבי המיצגים.
 (ציטוט)



עדי בן יעקב 15:20 ב 15:20 28/1/12 **להגיב**

נו מה השאלה בכלל אם מדברים על זה כל כך הרבה זה בוודאי אמנות ועושה רושם שמרתקת.
 (ציטוט)



מיכל 16:13 ב 16:13 28/1/12 **להגיב**

כשראיתי את הווידאו של התפוזינה המדממת חטפתי התקפת צחוק שהיה בה הכל: אימה, מבוכה, שמחה, זוועה. אחר כך באו מחשבות, רבות וסותרות. ובכן, יש לי הרגשה שזו בדיוק צריכה להיות התגובה על אמנות טובה כשפוגשים בה. תודה אסתי ודודו.
 (ציטוט)



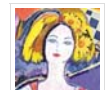
אבי פיטשון 18:44 ב 18:44 28/1/12 **להגיב**

זה אירוני בעיני שאתם מבקרים את מבקרי המיצג על שמרנות בסגנון המאה ה-19 בזמן שאתם תקועים בשמרנות בסגנון המאה ה-20. לראות באמנות יישות אוטונומית שמרחת לה באיזה וואקום זה אנכרוניזם מודרניסטי. אין ספק שאמנות היא שפה בפני עצמה שעליה יש לגונן ושאותה יש לטפח, אבל ההשקפה של אומנות אוטונומית גורמת לכם למחוא כפיים למיצג הנ"ל כאילו הוא נועז ופורץ דרך. אין דבר קל יותר לנרקיסיסטים להיכנס לעולם האמנות, לשפוך את קרביהם בפני בורגנים ולזכות לתשואות כאילו שברו טאבו והתנו לנו את הדרך אך האור. למי שמעוניין בתשואות בכל מחיר, שום אומץ אינו כרוך בהשלת הפרשות. האמן הנרקיסיסט ממצב את עצמו כגירסה עלובה ונחותה של כוכבי ריאליטי, ורק הסביבה המחזיקה מעצמה אנינה מאפשרת יצירה מלאכותית של הבדלה בין אמן, כוכבן וליצן
 (ציטוט)



חמר חמר 22:55 ב 22:55 28/1/12 **להגיב**

אי אפשר לבקר משהו שלא חווית אבל ממה שהוצג כאן, נוטה להסכים עם אבי פטישון (חמוד...). מיציגם מהסוג הזה הם לא דבר חדש בהיסטוריה של האמנות. אפילו סוג של נוסטלגיה. הם אולי דבר חדש במשכן בעין חרוד ובכלל ניראה שהכוח העיקרי הוא בזה שדבר כזה לא אמורים לראות במוזיאון – ליד אוסף הצירים



הקבוע לא אמורים לצעוק או לראות פיפי וקקי ודם שהם אמצעים ממש לא מקוריים במסורת הזאת. ואז מה? מה עוד?
לא בטוחה שגדעון עפרת היה נבון מהתוכן דווקא, הוא לא בדיוק אדם שאין לו את כל הידע של מה כבר נעשה בתחום זכותו המלאה לא להתלהב. ולגבי החד פעמיות – היטיב הוא הנצח העכשווי.
(ציטוט)

7:57 ב 7:57 29/1/12

להגיב

אסתי סגל



אני מסכימה איתכם אבי ותמר. אין כאן שום דבר שלא היה כבר קודם, ואפילו כבר נשכח. כלומר אין כאן איזה חידוש בז'אנר. גם סופי קאל היא היסטוריה, ומאז נעשו דברים נעזים יותר.

אבל, לא זו היתה השאלה. הראשוניות אינה העניין. גם פיקאסו לא המציא שום דבר. הוא מחזר ז'אנרים שאחרים המציאו, ועדיין היצירה שלו היתה הגדולה מכולן.

ולכן השאלה שלי לא היתה האם העבודה של נעם אדרי מקורית ולא היה מסוגה מעולם, אלא האם כל הז'אנר הזה הוא אמנות ואם לא אמנות – מה הוא?
(ציטוט)

8:43 ב 8:43 29/1/12

להגיב

תמר חמר



האסלה של דושאן כבר הוכיחה, שמה שמצליח להכנס למוזיאון – הוא אמנות, לגמרי. טובה, גרועה או מעניינת – זו כבר שאלה אחרת. אני חושבת שניתן לבחון מיצגים, לפי קריטריונים די דומים לאלו של אמנות פלסטית, המרחק לא כזה גדול.
(ציטוט)

10:58 ב 10:58 29/1/12

להגיב

אסתי סגל



זאת אומרת שהמיקום?

זה מה שהופך משהו לאמנות?

כבר עשו על העניין הרבה פרודיות. כל מיני תרגילים של אנשים שהתגנבו בלילה למוזיאון והשאירו שם משהו, ככה שבבוקר זה התגלה כאחד המוצגים.
(ציטוט)

10:43 ב 10:43 29/1/12

להגיב

דודו פלמח



השאלה של מי תקוע איפה ומי כאן השמרן ומי החדשן איננה משמעותית. והאמת היא שזה באמת לא כזה ביג דיל.

את הדברים שאבי פיטשון כתב בתגובה למעלה, אורטגה אי גאסט כתב כבר בשנת 1920 במסה שלו "על הדה הומניציאה של האומנות".

אז מה, העובדה שהדברים כבר נכתבו לפני 92 שנה איננה הופכת את דבריו של אבי פיטשון לבלתי נכונים או לבלתי מקוריים, ואידך זיל גמור.
(ציטוט)

18:33 ב 18:33 6/2/12

להגיב

ירונימט



לא הייתי במיצג הנ"ל ואני מודה לך על הוידאו.

אמת שאין משהו חדש, אבל גם באמירה שאין משהו חדש – אין חדש. ביקום שבו מגדלים לא נבנים באוויר אלא צומחים מן האדמה(ה), אמנות חדשנית נבנית על כתפי הישגים קודמים.

אני חושב ששרון הצליחה להעביר תחושה של זמנים שבהם אתה כולך גוף, ונשאר ברך מקום מועט מאוד לנפש, כמו בעת עוויתות של קלקול קיבה, או כמו בעת הולדת צאצא לעולם האוויר – המיצג שלה הממוקם במקום מוחי (מוזיאון לאמנות כחדר שתפקודו שכלתני), מזכיר לנו את הפיזיות שלו עם הבנאליות של הפיפי והקקי, ומעמת אותנו עם מציאות של להיות גוף. בנוסף, כגבר, אני יכול להבין דרך המיצג את הפחדים והקושי של עימות המציאות של הגוף הנשי, עם המצוי החברתי והרצוי.

אם אני מתעלם מפקטור ה"עשו את זה כבר", אני מוצא חוויה, ולשם כך אני הולך לצפות באמנות.
(ציטוט)

18:34 ב 18:34 6/2/12

להגיב

ירונימט



"שרון = התכונתי לנעם אדרי
(ציטוט)

כתיבת תגובה

Empty text input field for writing a comment.

שם (חובה)

דואל (חובה)

אתר (לא חובה)

p:נחיב

לחמב

כללי שימוש ועוד

הסכם שימוש באתר

זכויות יוצרים

פרסום תגובות

נתפסו ברשת

Huffington Post

NPR – אתר הרדיו הציבורי האמריקאי

ProPublica – עיתונות למען האינטרס הציבורי

The Daily Dish

אתר עיתונות יהודית היסטורית

בועת גדלן חמורה בישראל

בלוג ערוץ 8

ברית חושך לגרש (מאבק בגזענות)

העוקץ

העין השביעית

העם דורש צדק חברתי – האתר

וולוט אנדרראנד – בלוג התקשורת

מפתח – כתב עת למחשבה פוליטית

נחילנד (ריכוז סתבות בנושא השייקונים בישראל)

נתן אלתרמן – האתר

עונג שבת

פעולה אחת ביום – המקום שלכם להזיז דברים

רשימות

שייח ג'ארה – נאבקים על ירושלים

אנחנו ואתם

אודות

הרשמה לגיוולטר

כיתבו אלינו

מדברים על

אמנויות הבמה

חברה

מוסיקה

סאטירה

ספרות

תקשורת

תרבות

גלויות מקפריסין / משה הרפז

